

VÁCLAV DVOŘÁK
ILUSTROVAL JAKUB CENKL

JAK SE VAŘÍ DRAK

AURORA

„Tvá krysa má úžasné žábry, Adame!“

Profesor Zachariáš držel zvířátko za ocásek a mžoural na něho přes zvětšovací sklo. Jeho slova patřila jednomu ze šestice žáků v lavicích srovnaných do půlkruhu. V jeho středu stál stůl a na něm malé, do poloviny naplněné pokusné akvárium. Adam byl docela hubený, měl tmavě hnědé vlasy, a právě teď ruku pod bradou. Profesora sledoval nevzrušeně, možná až znučeně.

„Uvidíme, jak dokáže své žábry používat,“ poznamenal Zachariáš a upustil hlodavce do akvária, kde už pár zvířátek plavalo. Potom uchopil jednu z průhledných krabiček stojících na stole, odklopil víčko s nadepsaným jménem a za kůži vytáhl další pokusné zvířátko.

„Jonatáne?“ pronesl profesor káravě. „Hebký kožíšek, pracky s blánou, oblý čenich, nepatřičný ocas. Tohle není krysa, ale zakrslý lachtan! Můžeš vzít kus lachtana a vecpat ho do krysy, to ano, ale nemůžeš z lachtana vařit krysu. Na začátku musí být *Rattus rattus*,“ zmínil profesor Zachariáš latinský název hlodavce. „Můžeš stvořit krysu lachtanovitou, ale ne lachtana krysího. Alespoň polovina genů musí pocházet ze základního zvířete!“

Profesor nespokojeně mlasknul a modifikované zvířátko pustil do akvária. Potom přešel k další průhledné krabičce a vytáhl odtamtud na první pohled zcela obyčejného zástupce říše hlodavců.

„Vidím zvětšený hrudník, Bene?“ zeptal se profesor po krátké prohlídce.

„Co bylo ve škole?“ zeptala se.

„Lavice, židle, buněčný rozkladač...“

„Ha, ha,“ zasmála se laškovně maminka. „Ty víš, jak to myslím.“

„Evelíně zase chcipla krysa.“

„Je mladší, však ona se všechno doučí. A po své mamince bude výborná lékařka! Jaký byl na dnešek úkol?“

„Uvařit krysu, co vydrží půl hodiny pod vodou. *Rattus adamus* měla žábry.“

„Vážně?“ žasla maminka přehnaně.

„Mami, bylo to jednoduchý!“ přerušil Adam její přehrávání. „Upravování krys mě už nudí, abys věděla.“

„No... a nechtěl bys tedy dělat pokusy s profesorem Zachariášem?“

„Mám přidělat žábry jemu?“

Maminka se zvonivě zasmála. „Nemluvím o pokusech na něm, ale s ním.“

„Ahoj rodino!“ ozvalo se ode dveří.

„Ta-ta, ta-ta...“ šinula se k tatínkovi Sofí.

„Ahoj Gabrieli,“ pozdravila maminka a otočila se zpátky k Adamovi. „Profesor přece již připravuje kolonizaci Polaris. Bude to zábava!“

„Profesor vymýšlí bakterie,“ brblal chlapec a zhroutil se ke stolu.

„S něčím kolonizace začít musí,“ přidal se tatínek jako vždy na stranu maminky. Začala večere a Gabriel usadil Sofí do židličky vedle sebe, aby ji mohl nakrmit. „Je načase, aby ses věnoval něčemu pořádnému. Ne se jen poflakoval po palubě. Pamatuj, co tě čeká. Jednou na tebe bude spoléhat celá kolonie!“

Adam protočil oči.

„Můžu dát kus salátu Hromovi?“

„Samozřejmě, ale musíme ho zvážít,“ ožila maminka a vyskočila ze židle.

„Proč? Je to jen pár gramů zeleniny,“ ohradil se.

„Všechn biologický materiál, vzduch a voda musí být zváženy!“ odpověděla Alexandra přísně. „Snad nemusím vysvětlovat, že jsme na lodi řídicí se závratnou rychlostí vesmírem. Nemůžeme jen tak někde přistát a doplnit zásoby. Žijeme pouze z toho, co máme na palubě. Ztráta vzduchu, vody nebo jídla by skončila smrtí nás všech!“

Maminka si znovu sedla a s vážnou tváří se otočila na tatínka. „Gabrieli, chybí už čtyři kilogramy.“

„To nic není,“ odpověděl tatínek a dál krmil Sofí. „Nedělal bych si s tím starosti. Systém nikdy není na nule.“

„Všimla jsem si rozdílu před pár týdny a od té doby neustále roste. Myslím, že bys měl lidem připomenout, aby zapisovali potravu, kterou berou z hydroponie, a vraceli jídlo do chladniček, aby bylo zváženo.“

Gabriel dopravil další lžici do pusy Sofí. „Alexandro, nemůžu lidem říkat, aby vraceli jídlo do chladniček. To přece všichni vědí. Třeba někdo zapomněl do systému vážení vložit nějaké zvíře nebo rostliny, které pěstuje u sebe doma.“ Tatínkův pohled sklouzl ke květináčům stojícím na zatemněném okně.

„Kaktusy vážím každý týden,“ ujistila ho maminka. „Už jsem ti, Ada-“

rá se stále pokoušela uniknout ze svého fusaku. Tatínek otevřel poklop k jejich člunu, který se nacházel pod podlahou chodby a byl připevněný k vnějšímu povrchu prstence. Když všichni po žebříku slezli do vnitřku záchranného plavidla, Gabriel člun uzavřel a Adam si sundal přilbu.

„Helmu by sis měl nechat až do konce poplachu,“ pokáral ho tatínek, i když přilbu měla dole už i maminka.

„Evakuace je stejně k ničemu,“ remcal Adam nahlas, aby přehlušil řvoucí Sofii. „Když se stane něco s lodí, v záchranných člunech stejně umřeme. Nemají tak silný štít jako Aurora.“

„Nemáš pravdu,“ opáčil tatínek. „Nebezpečí, že se s lodí stane něco opravdu závažného, je mizivé. Trénujeme hlavně na situace, jako jsou rozsáhlé požáry, výbuchy nebo nějaké formy nákazy, které by svou chybou způsobila samotná posádka. Čluny nám umožní letět za lodí ve stínu jejího štítu, dokud posádka Auroru neopraví, nebo nebezpečí nepomine.“

Při delší evakuaci se záchranná plavidla spojí do velké kružnice, roztočí se a vytvoří přitažlivou sílu stejně jako v otáčejících se prstencích. Dokázali bychom v nich přežít takřka neomezenou dobu. Byla by to taková malá kolonie.“

„Bludná kolonie,“ poznamenal otráveně Adam. „Čluny nemají dost energie, aby zpomalily. Minuli bychom Polaris a navždy letěli vesmírem!“

„Aurora pořád zpomaluje,“ vysvětloval trpělivě tatínek. „Už za pár let budeme mít dostatečně nízkou rychlost, abychom případnou nehodu zvládli.“

Maminka ustaraně pozorovala Sofi, která sebou ve svém fusaku nepřestávala mrskat na všechny strany a zplna hrdla křičet.

„Gabrieli, možná by poplach už mohl skončit.“

Tatínek neochotně zavrčel, cosi naklepal na svém tabletu a otravný poplašný tón utichl. Cvičná evakuace byla u konce a lidé po žebřících vylézali zpátky do obytného prstence. Adam vyběhl ven jako první a vytáhl nahoru sestřičku, kterou mu podala maminka. Sofi stále vytrvale řvala. Sotva otevřel její hledí, vyskočila z fusaku jako červený čertík.

KAPITOLA 1

neboli krysy obecné. Dal se do práce. Prsty se mu míhaly po klávesnici a krysa se postupně proměňovala. Zesilovaly se její kosti a změnami prošly i některé vnitřní orgány. Když Adam uložil svoji práci a program zavřel, objevil se na obrazovce znovu Benův tryskový batoh.

Adam na obrázek zamyšleně zíral. Potom si otevřel atlas živočichů Země. Chvilí jen tak zbůhdarma roloval z jednoho tvora na druhého a potom cíleně skočil na ptáky. Prošel jich několik desítek, načež do vyhledávacího políčka zadal *největší ptáci*. Pár si jich prohlédl a pak napsal *létající živočichové*. Objevily se obrázky netopýrů, obřího hmyzu, ryb schopných plachtit ve vzduchu a létajících veverek.

Adam přepnul na nákres jetpacku, který mu poslal Ben. Potom zpátky na atlas. Obrazovku zaplnili pterodaktylové.

V teráriu cosi zarachotilo. Hrom napůl seskočil a napůl spadl ze své větve a vydal se k misce. Adam ho zadumaně pozoroval, potom se obrátil ke svému počítači a zadal nové heslo. Střídavě koukal na Hroma a na obrazovku s podivným šupinatým tvorem a na zamyšlené tváři mu rostl tajuplný úsměv.

